Câteva gânduri în legătură cu desfăşurarea strângerilor noastre laolaltă

Câteva gânduri în legătură cu desfăşurarea strângerilor noastre laolaltă

„Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni“ (Faptele Apostolilor 2.42).

„Căci acolo unde doi sau trei sunt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor“ (Matei 18.20).

Noi ne strângem ca Adunare pentru rugăciune, adorare şi zidire. Într-o strângere cerem ceva, în alta aducem ceva, iar în cealaltă primim ceva. În fiecare din aceste strângeri laolaltă trebuie să fim dependenţi de Duhul lui Dumnezeu. Carnea nu poate contribui nici la zidire, nici la binecuvântare, nici nu poate aduce nimic care să-i fie plăcut lui Dumnezeu.

Deseori gândim că o strângere laolaltă a Adunării începe când s-a propus o cântare, când cineva a rostit o rugăciune sau a citit un text din Biblie. Aceasta este o eroare. Ea începe - ea trebuie să înceapă întotdeauna cu o clipă de reculegere, cu linişte, cu adorarea sau rugăciunea în tăcere a Adunării. Este regretabil când această linişte este întreruptă de cei care vin prea târziu sau când se aud discuţii în şoaptă chiar şi cu puţin timp înainte de începerea strângerii laolaltă. Aceasta tulbură reculegerea. „Pe Tine, Dumnezeule, Te aşteaptă lauda în tăcere, în Sion“ (Psalm 65.1).

Ne gândim la faptul că Domnul este prezent? Vrem să-L lăsăm să aştepte? Am îndrăzni să ajungem prea târziu într-o audienţă la una din personalităţile acestei lumi? Nu suntem destul de conştienţi de faptul că Domnul este prezent şi de ceea ce se potriveşte în prezenţa Sa!

Dacă se stabileşte o strângere laolaltă pentru slujba pe care un frate o face în responsabilitate faţă de Domnul, atunci sala este plină. Nu este oare umilitor faptul că în schimb ora de rugăciune este deseori atât de puţin frecventată? Deseori ne strângem pentru a auzi un om şi nu pentru a-L întâlni pe Domnul. Cele două lucruri care ne lipsesc de cele mai multe ori sunt credinţa că Domnul este prezent personal în mijlocul nostru şi că Duhul Sfânt lucrează în Adunare.

Mai întâi câteva gânduri despre ora de rugăciune: Este remarcabil faptul că prezenţa Domnului în mijlocul celor doi sau trei este amintită într-un verset în care este vorba de rugăciune (Matei 18.20). O adunare care neglijează ora de rugăciune îşi pierde respiraţia.

Domnul ar putea să ne numească deseori „puţin credincioşilor“ (Matei 6.30; 8.26; 14.31; 16.8). Adunarea din Ierusalim s-a rugat pentru Petru, dar acesteia i-a lipsit credinţa că Domnul ascultă rugăciunile (Faptele Apostolilor 12). Acesta este un exemplu care ne umileşte. Să nu uităm îndemnul: „Aveţi credinţă în Dumnezeu“ (Marcu 11.22).

Rugăciunile noastre ar trebui să fie scurte, cu un scop precis, simple şi din toată inima. Domnul ne dă un exemplu bun: „Prietene, împrumută-mi trei pâini“ (Luca 11.5); această rugăciune este scurtă şi precisă. Domnul ne avertizează cu privire la rugăciunile lungi (Matei 6.7). Rugăciunile lungi sunt obositoare pentru cei care ne ascultă în ora de rugăciune. Să nu ţinem pe genunchi discursuri nici fraţilor, nici lui Dumnezeu! Unii fraţi rămân muţi în ora de rugăciune; probabil pentru că au fost rostite înainte rugăciuni infinite. Dar, din nefericire, sunt şi fraţi care nu rostesc rugăciuni, deşi au posibilitatea să facă acest lucru şi există suficient timp. Se spune deseori: Nu există un dar al rugăciunii. Oare nu are un copil libertatea să se adreseze tatălui său şi în prezenţa familiei? Cea mai bună pregătire pentru strângerile laolaltă constă din inimi care sunt umplute de Hristos.

La frângerea pâinii suntem adunaţi în mod deosebit în jurul Domnului, la Masa Sa, pentru a ne aduce aminte de suferinţele şi de moartea Sa (1 Corinteni 10.14-17; 11.23-26). Privindu-L aşa, inimile noastre sunt mişcate şi se produce adorarea - adorare „în duh şi adevăr“ (Ioan 4.23, 24). Numai copiii lui Dumnezeu pot să-i aducă lui Dumnezeu adorare. Conform textului din Evrei 10.19-22, pe baza lucrării lui Hristos, avem deplină libertate să ne apropiem de Dumnezeul nostru în Locul preasfânt. Adorarea este privilegiul nostru cel mai înalt, ea este preocuparea îngerilor, dar cu cât mai mult a noastră. Lauda şi adorarea iau naştere prin cunoaşterea a ceea ce este Dumnezeu şi ce a făcut El pentru noi (Efeseni 1.3-14). Domnul este în mijlocul nostru (Psalm 22.22), iar adorarea noastră se îndreaptă spre Dumnezeu Tatăl, spre Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos; dar Îl putem adora pe Tatăl fără să-L adorăm pe Fiul? În jertfa de pace era o parte pentru Dumnezeu şi o parte pentru cel care se închina. Acest lucru îl simţim în ora de adorare.

Întreaga lucrare şi slavă a lui Hristos ne mişcă inimile, ca să-i aducem lui Dumnezeu Tatăl mulţumire (Coloseni 1.12). Dacă am înţelege mai bine aceasta, ce putere s-ar afla în adorarea noastră! „... noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus şi care nu ne încredem în noi înşine“ (Filipeni 3.3). Cu privire la pregătirea inimilor noastre pentru această slujbă, Deuteronom 26.1-11 este plin de învăţături. Mai întâi trebuie să fi intrat în ţară, adică să fi înţeles poziţia noastră cerească în Hristos. Dumnezeu este Acela care ne dăruieşte roadele ţării. „Să nu se înfăţişeze cu mâinile goale înaintea Domnului“ (Deuteronom 16.16; Exod 34.20). Unele „coşuri goale“ în ora de adorare... oare arată acestea că nu s-a ajuns „în ţară“ şi nu se locuieşte acolo? Coşurile pline trebuiau să fie aduse în locul pe care „Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să facă să locuiască Numele Lui acolo“. Matei 18.20 ne arată unde este acest loc pentru noi astăzi. În Psalmul 45 citim despre un suflet care nu a neglijat pregătirea necesară: „spun ce am compus despre Împăratul!“

Exemplul Mariei din Betania, pe care Cuvântul ne-o arată de trei ori la picioarele Domnului Isus, ilustrează frumos caracterul celor trei strângeri laolaltă în care ne strângem ca Adunare: În Luca 10.39, Maria ascultă Cuvântul Său - ora de vestire a Cuvântului şi de zidire. În Ioan 11.32 cade plină de tristeţe cu toate nevoile sufletului ei la picioarele Domnului Isus - o imagine a orei de rugăciune. În Ioan 12.3, ea aduce nardul de mare preţ, înalţă şi proslăveşte pe Acela al cărui Nume este o mireasmă vărsată, iar casa se umple de mirosul parfumului - ora de adorare. Dacă vrem să fim adevăraţi adoratori, nu trebuie să neglijăm celelalte strângeri laolaltă. În Ioan 12, Maria nu venise să asculte o cuvântare, deşi era prezent cel mai mare Învăţător. Ea nu venise nici să ceară ceva, ci venise să aducă ceva. Adorarea are loc la altarul de aur. Deseori rămânem la altarul de aramă, gândim la lucrarea de la cruce prin care au fost ispăşite păcatele noastre, ne amintim de mântuirea şi eliberarea noastră şi nu mergem mai departe. De ce? Fără îndoială, pentru că am uitat că între altarul de aramă şi cel de aur se află ligheanul de aramă. Fără judecata de sine nu suntem în stare să facem să se ridice de pe altarul de aur mirosul plăcut al tămâiei.

Maria a şters picioarele Domnului cu părul ei. Ea a purtat mirosul plăcut al parfumului cu sine şi l-a luat cu ea. Cum ieşim noi de la ora de adorare?

Permiteţi-mi să adresez câteva cuvinte fraţilor în vârstă. Mulţumirile noastre sunt deseori prea lungi şi sunt mai degrabă o învăţătură decât expresia unui inimi suprapline. Câteodată se istoriseşte întreaga viaţă a Domnului de la iesle până la cruce şi nu se uită nici un amănunt. De aceea, odată, un frate tânăr s-a exprimat astfel: „Nu îndrăznesc să mulţumesc în faţa fraţilor, pentru că pur şi simplu nu am cunoştinţele necesare.“ O, de ar fi rugăciunile noastre simple şi din inimi care ard pentru Domnul!

Încă un exemplu: Cunosc într-o adunare un frate care are cunoştinţe puţine şi care se exprimă foarte greu în limba sa maternă. Dar când Îi mulţumeşte Domnului, inimile sunt adânc mişcate. Cât de rar se aud astfel de rugăciuni!

Să ne ferim de orice fel de mândrie sau aroganţă! Să dea Domnul ca orice cuvânt rostit să fie roada Duhului care lucrează în inimă! Să dea Domnul ca gura să vorbească din plinătatea inimii!

Încă o învăţătură pentru surori. O soră în vârstă plângea odată când a ieşit de la ora de adorare. Cineva a întrebat-o care este motivul. Ea a răspuns: „Azi dimineaţă am şezut pe scaun ca o piatră; n-am avut pentru Domnul meu nici un răspuns la dragostea Sa.“ Dar cel puţin lacrimile ei i-au fost Domnului preţioase. Această soră a înţeles ce este închinarea, chiar dacă în acea dimineaţă nu a fost cu inima acolo.

Încă ceva despre vestirea Cuvântului, despre ora de zidire. Atunci nu-i vorbim lui Dumnezeu, ci oamenilor. Fiecare credincios trebuie să-şi pună întrebarea: sunt eu într-o strângere laolaltă în care se recunoaşte că Dumnezeu este prezent prin Duhul Său şi unde Duhul Sfânt poate lucra liber?

Când Cuvântul lui Dumnezeu nu era complet, profeţii primeau din partea Domnului ceea ce era necesar pentru acel moment. Corintenii au fost fireşti şi au considerat darurile limbilor mai presus decât darurile prorociei. Apostolul însă a spus că darul prorociei este cel mai important. Darurile vorbirii în limbi au fost retrase, dar profeţiile au rămas. Cine proroceşte aduce sufletele în contact cu Dumnezeu. Cel care proroceşte rosteşte cuvântul potrivit pentru situaţia de faţă, el este gura lui Dumnezeu şi vorbeşte „cuvintele lui Dumnezeu“ (1 Petru 4.11). Dacă cei adunaţi simt lucrarea Duhului, atunci vor putea spune ulterior: Dumnezeu ne-a vorbit!

Probabil trebuie să recunoaştem că astfel de strângeri laolaltă sunt rare. Deseori aşteptăm ceva de la fratele cutare sau cutare. Dar Domnul este în mijlocul „celor doi sau trei“ şi El ştie ce avem nevoie. Pentru ca Adunarea să primească întreaga binecuvântare care se află în legătură cu prezenţa Domnului, inimile trebuie să fie dependente, smerite şi în aşteptarea a ceea ce vrea Duhul să dea.

S-a folosit deseori următorul exemplu: Într-o farmacie, rezervoarele trebuie să fie pline pentru a avea la îndemână ceea ce este necesar pentru prepararea cutărui sau cutărui medicament. Să aşteptăm de la Domnul „reţeta“ şi, dacă vasele sunt pline, vom găsi exact ceea ce slujeşte spre binele celor adunaţi. „Dacă însetează cineva să vină să bea!“ (Ioan 7.37-39). Pentru „pregătire“ trebuie să mergem la El şi să bem din izvorul Cuvântului Său. Atunci vor putea curge râuri de apă vie, care vor potoli setea sfinţilor. Această apă vie este o imagine a Duhului Sfânt (versetul 39). Fără discursuri pregătite, ceea ce se spune în adunare va fi roada Duhului care lucrează în inimi. În strângerea laolaltă este prezentată Persoana lui Hristos, pentru că Duhul doreşte să ne preocupăm cu El, iar Adunarea primeşte hrana necesară.

Slujba în Adunare trebuie să fie roada dragostei pentru Domnul. Înainte ca Domnul să-i încredinţeze oile Sale, l-a întrebat pe Petru de trei ori: „Mă iubeşti?“

Toţi fraţii pot participa în dependenţă de Domnul şi sub călăuzirea Duhului Său la zidirea Adunării. Toate rugăciunile, cântările, mulţumirile, învăţăturile, profeţiile, toate îşi au locul lor în strângerile laolaltă în care nu se exercită doar un singur dar. Apostolul sublinează faptul că cinci cuvinte pot zidi Adunarea, dacă sunt lucrate de Duhul. Prelegerile care obosesc din cauza lungimii lor şi în care nu se simte acţiunea înviorătoare şi plină de putere a Duhului, îi răpesc Cuvântului lui Dumnezeu gustul; mai bine ar fi fost numai citit Cuvântul, fără se se adauge ceva.

Dacă un frate ţine o expunere şi responsabilitatea acelei strângeri laolaltă este asupra lui, nu este oare totuşi frumos dacă Adunarea îşi arată părtăşia prin faptul că unul din fraţii prezenţi propune o cântare sau se roagă? Desigur, nu vrem să facem o lege din aceasta, pentru că Duhul dă fiecăruia cum Îi place. Dar totuşi este bine dacă un frate, care vesteşte Cuvântul, se ştie purtat de rugăciunile fraţilor! Atunci toţi primesc binecuvântare din belşug.

Câteodată se aude plângerea că în cutare sau cutare adunare locală nu sunt daruri. Dar Domnul este totdeauna în mijlocul celor „doi sau trei“, Duhul Sfânt produce binecuvântare şi „Cuvântul harului Său“ poate zidi (Faptele Apostolilor 20.32). Resursele lui Dumnezeu ne stau la dispoziţie (Hagai 2.4, 5).

Fiecare dar are utilitatea sa şi trebuie să slujească spre binele Trupului. 1 Corinteni 12 ne arată un pericol dublu: cel care are o funcţie aparent mică este dispreţuit, iar cel care face o slujbă mai importantă este invidiat şi se tinde spre locul lui. Dar ochiul nu poate face lucrarea mâinii. În corpul omenesc, ochiul nu va căuta niciodată să facă lucrarea mâinii. Dar, din nefericire, acest lucru se petrece în Trupul lui Hristos. Domnul vrea să-i arate fiecăruia ce aşteaptă de la el şi fiecare are de îndeplinit o slujbă în Adunare. Să nu trecem peste măsura noastră, dar nici să nu rămânem sub această măsură! Dependenţa de Duhul Sfânt este obligatorie. Dacă Duhul ne-a dat „cinci cuvinte“, iar noi vorbim zece, am trecut peste ceea ce ne-a dat Duhul; iar ceea ce nu vine de la Duhul, vine din fire.

Să dea Domnul ca fraţii tineri, care sunt timizi, să aibă curajul să spună cele „cinci cuvinte“ pe care Duhul le pune pe inimă! Să facă El ca fraţii tineri să citească în mod deosebit foarte mult Cuvântul, dar fără dorinţa de a deveni un frate care stă în prim-plan în Adunare.

În 1 Corinteni 14.33 se găseşte expresia: „Adunarea sfinţilor“. În faţa lui Dumnezeu, noi suntem aşa. Ce responsabilitate se află în legătură cu aceasta!

„Femeile să tacă în adunări“ (1 Corinteni 14.34). Dar cum stau lucrurile astăzi în creştinătate în legătură cu această afirmaţie? Apostolul adaugă: „Dacă cineva crede că este proroc sau om duhovnicesc, să înţeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului“ (versetul 37). Inimile surorilor nu trebuie să rămână mute. Rugăciunile lor însoţesc strângerea laolaltă. Am văzut că Maria nu a rostit nici un cuvânt, dar casa s-a umplut de mirosul parfumului ei.

Nu este trist când într-o adunare se găseşte mai multă rutină decât călăuzirea Duhului? Ne bazăm pe unul sau doi fraţi, ceilalţi par plictisiţi. Acest lucru poate fi cauzat printr-un frate care acţionează nechibzuit; este însă suportat cu răbdare. Dar greşeala poate fi şi la fraţii care sunt exersaţi prea puţin în faţa Domnului. Ne mulţumim cu un „pastor“ care face slujba. În acest caz, fratele este răspunzător să-i înveţe în aşa fel

pe fraţi, încât Duhul să poată lucra din nou liber în mijlocul lor.

Domnul vine curând. El vrea să învioreze dragostea noastră pentru El şi Se bucură când Îl aşteptăm, aşa cum făcea rămăşiţa credincioasă de odinioară, care se temea de El şi „vorbeau unul cu altul“. Odinioară s-a scris o carte de aducere aminte pentru cei care cinsteau Numele Său (Maleahi 3.16, 17). Şi astăzi, Domnul ia aminte la astfel de credincioşi şi ascultă. Să facă Dumnezeu ca toţi să aparţinem de aceşti puţini spre bucuria noastră proprie, pentru ca a Lui să fie slava în Adunare prin Hristos Isus (Efeseni 3.21)!

Din revista: Hilfe und Nahrung

clickbible.org